nyai nincsenek oly változásoknak kitéve, mint a munkásságé. Gazdasági helyzetük állandóbb és javadalmazásuk egyenletes emelkedést mutat. Ezek legnagyobb része már nincs annak a veszélynek kitéve, hogy bérhatár felállítása esetén majd biztosítási kötelezettség alá esnek, majd nem. Itt tehát már indokolt a bérhatár további fentartása. Természetes, hogy az eddigi 2400 koronás bérhatár esetén csak a fiatalabb kereskedősegédek és magántisztviselők esnének a betegségi biztosítás kötelezettsége alá, de nem a családos emberek, kiknél különösen fontos a betegségi biztosítás. A rendelet a bérhatárt az eddiginek kétszeresére: 4800 koronára emelte fel, ez azonban semmiképen sem áll arányban a drágaság emelkedésével és így még annyi kereskedelmi alkalmazott és magántisztviselő sem fog ezután betegségi biztosítási kötelezettség alá esni, mint a háboru előtt a régi értékhatár mellett. A törvény fenthivatkozott szakaszának második bekezdésében a bérhatár korlátját: „tisztviselőkre, kereskedősegédekre és általában hasonló állásban levő — rendszerint havi, vagy évi fizetéssel alkalmazottakra" — állitja fel.

Kérdés már most, hogy a fizetés, illetve munkabér fogalma alá minő javadalmazások vonhatók? Erre megadja a feleletet a rendelet 7. §-a, mely szerint az összes mellékjavadalmazások betudandók: a lakbér, természetbeni lakás, hálóhely és férőhely egyenértékének kivételével, mely azonban az összjavadalmazásnak legfeljebb egy harmadát teheti ki.

A mellékjavadalmazások két csoportra oszlanak, és pedig: pénzbeli és természetbeni javadalmazásokra; pénzbeli javadalmazás a fizetésen vagy béren felül háborus, — drágasági, beszerzési — és ruházati segély, borravaló, családi pótlék, osztalék, jutalék stb.; természetbeni járandóságok: teljes ellátás, élelmezés: pl. reggeli, ebéd, vacsora, mosás, fütés, világitás, ruházat, lábbeli, terményekből, élelmicikkek, tüzelőanyagok, föld-, vagy kerthasználat, állattartás stb.

Ezen rendelkezésekből is láthatjuk, hogy a rendelet legjobb esetben is csak azokat a munkásosztályokat vonja be továbbra is a betegségi biztosítási kötelezettség alá, amelyek a régi értékhatár korlátja mellett a háborut megelőzőleg is biztosítási kötelezettség alá estek. Sajnos, a fix javadalmazásu alkalmazottak, elsősorban az állami és közhivatalnokok kötelező biztosításáról nem rendelkezik, csupán az önkéntes biztosítás határát terjeszti némileg ki, de ezzel majd e helyen csak később foglalkozom.

Dr. Holló Jenő.

Rendezni kell a városi végrehajtók, altisztek és szolgák fizetését.

— Inditvány a januári közgyülés elé. —

Pásztor József törvényhatósági bizottsági tag a következő inditványt adta be a januári közgyülés elé:

Nagyságos Polgármester Ur! Tisztelettel kérem, sziveskedjék a következő inditványomat a tanács pártoló javaslatával a januári rendes közgyülés elé terjeszteni:

1. Irjon fel a közgyülés *Ugron* Gábor belügyminiszterhez, hogy sürgősen bocsássa ki a városi altisztek és szolgák illetményeit szabályozó rendeletet. Mint ismeretes, a városi tisztviselők fizetésrendezése egyes kivételektől eltekintve az egész vonalon keresztül ment, annak, hogy a városi altisztek és szolgák fizetése még nincs rendezve, az 1912 évi 58. törvénycikk 28. §-a az egyik akadálya. Ez a §. a következőket mondja: „Felhatalmaztatik a belügyminiszter, hogy a városi altisztek és szolgák illetményeit a városi pénztár terhére az állami hasonló alkalmazottak minimális fizetésének megfelelően rendeletileg szabályozhassa." Ebből a rendelkezésből, de a dolgok szelleméből is azt a következtetést is lehetne vonni, hogy a szabályozást maga a törvényhatóság is keresztül vihetné. Minthogy azonban az a cél, hogy az altisztek és szolgák fizetése is egységes elvek és rendszer szerint rendeztessék az egész országban, minthogy esetleg a belügyminiszter a rendelkezést kimondó szegedi határozatot nem hagyná jóvá, feltétlenül indokolt a rendelet megsürgetése, mert a városnak éppen legkisebb fizetésü, tehát legszükösebb viszonyok között élő alkalmazottait éri súlyos sérelem azzal, hogy az ő fizetésüket szabályozó miniszteri rendelet megjelenése még egyre késik.

2. Mondja ki a közgyülés, hogy a szervezeti szabályrendelet ismeretes módositásával februárban okvetlenül foglalkozni kiván és hivja fel a tek. Tanácsot arra, hogy a végrehajtói állásoknak fizetési osztályba való sorozását ugyanekkor halaszthatatlanul eszközölni kivánja. A szervezési szabályrendelet tárgyalása a mult év januárjában tartott közgyülés egyik határozata értelmében már 5 hónappal ezelőtt aktuális lett volna, a végrehajtói állások és fizetések rendezésére pedig még 1916 julius 19-én kelt leiratával hivta fel a várost a belügyminiszter. Itt az ideje, hogy ezeknek a szegény és mellőzésben részesült embereknek az ügye végre szintén rendeztessék.

Telefon 872. URÁNIA Magy. Tudományos Szinház Telefon 872.

Szombaton és vasárnap
január 12-én és 13-án.

A legszebb film,
a szezon müvészi szenzációja.

Tünő napsugarak

Egy nagyvilági hölgy regénye 5 felvonásban.

A főszerepben **Lydia Rodelli**
a legszebb filmmüvésznő.

Előadások d. u. 5. 7, és 9 órakór. Vasárnap d. u. 2 órától kezdve. Jegyek előreválthatók d. u. 3 órától, vasárnap d. u. fél 2-től kezdve.

— Farkast emlegetünk, oszt' itt jár a kert alatt.

— Jó estét — füzi a beköszönéshez Jóska, ahogy kettőt, háromat lép befelé.

— Jó estét — mondják utána valamennyien.

— Tán mán lé is akartok feküdni?

— Dehogy akarunk, — feleli az asszony — most akarjuk felgyujtani a lámpást. És nagyobb bizonyság okáért már sercenti is a gyufás-skatulya oldalát, hogy világosságot teremtsen az ivóban. Persze csak gyér világosságot, amelyben olyanok az emberek mintha árnyak lennének.

— Hát bizony Jóska, ha nem gyüttél volna — mondja az igazságot az ember.

— Lefeküdtek volna kendtök!

— Lé, bátya, hét óra elmult.

— Igaz, hét órakor már éccaka van ebben a szomoru világban.

— De kire is várnánk — toldja magyarázatul az asszony a beszédet — mikor még embör sé jár az utcán.

— No már igaz.

— Igy igaz, nem látsz erre napáldozat után Jóska egy teremtett lelköt sé.

— Igy van valósággal Ambrus bátyám, nem tanálkoztam én most sé egy árva lélökkel se.

— Ki is bócorogna ugyan ebbe a sötétségben?

— Hát Annus néném, ha ezt valaki mondta volna, hogy igy lösz, nem hittem volna el... Csupa falu ez a város.

Kis Panna Jóska eközben leül, a szokott helyén, a kályha mellett, mivelhogy itt jobban esik a bor, mint a másik asztalnál. (Igy vagyunk ezzel különben minden dologban. A szokás: szokás!) Azután előveszi a nagy halbicskát. Ez még boldogult Sziráky-bácsi boltjából való. Öreg szerszám is már.) a kendőből kioldja a száraz fekete kenyérdarabot. Az eladó ekkorra odaviszi a három deci piros bort és elébe teszi.

Mögéhözött Jóska bácsi?

— Dél óta nem ettem hugom. Pedig sokat csatoráztam, felsővárosrul alsóvárosra, alsóvárosrul rókusra, éppen elég vót a csikóknak.

— Az éppen elég — véli Ambrus.

— Mivel keresködtél Jóska? — kérdi az asszony.

— Egy kis paprikám vót, azt adtam el.

— Akkor pézzel gyüsz mots haza?

— Kevéssel Ambrus bátyám. Többel is gyühetnék.

— Hát elhagytad valahol?

— Dehogy hagytam, itt szuszog a gelebembe.

— Akkor ne szóli... Nagy ára van most a paprikának.

— Nagyobb is löhetne.

Amig igy folyik a lassu, vontatott beszéd, Kiss Panna Jóska apró darabokra szeldesi a kenyeret, a mellényzsebből kivesz két darab kockacukrot s mindezt az első egy-két korty után beleteszi a pohárba. Aztán kavarja, hogy a cukor elolvadjon. Ehez idő kell, nem sok, de valamennyi, ezért megint csak beszélni kell. A rablás meg a gyilkosság kerül szóba, ami módjával belekerül az ujságokba. (Nem valamennyi, mert a jóból is megárt a sok.)

— Sok a szökött katona — véli Jóska.

— Ugy-e

— Ugy ám... Azok kellemetlenködnek.

Nemsokára elhallgatnak. Jóska a bicskaheggyel kimártogatja, parasztos ovatossággal a falatokat és csudálatos jóétvággyal eszi őket. Megrágja, mint a hust és lenyeli.

Hát ez pompás, még nézni is jó. Az éhes ember talán még meg is kivánná. Meg is látszik Kiss Panna Jóskán, mert az arca lassankint piros lesz, a szemei pedig fényesek.

— Igy ni — mondja megelégedéssel s egy darabig nézi a pohárban maradt ruskót, aztán a leány felé nyujtja a paharat.

Ez tulajdonképpen az ital a vacsorához. De ezt már csak ugy szopogatva issza meg. Szinte csak csókolgatja a poharat, amig a száján tartja. Végül nagyot sóhajt, mint a jóllakott ember.

— Jó volt Jóska?

— Sosé vót rossz Ambrus bátyám, de most nagyon jó vót.

— Látod, ilyen az élelmetös embör, a borral együtt, a vacsorát is elvégzi.

— Hát akár hiszi, akár nem Ambrus bátyám — dohogja a vendég, amig a kis bőrbukszából szedegiti a vasfilléreseket az asztalra jobban jólakok én evvel, mint aki bürgépaprikást öszik vacsorára.

Ambrus is meg a felesége is nyugodtan néznek a kifelé ballagó emberre és összeesik a gondolatuk: aztán mondja még valaki, hogy nincs boldog ember ebben a háborus világban.

Mint ahogy a ludak szállnak, szép sorjában mondják egymás után mind a négyen:

— Jojcakát, jojcakát...